

DE GODDELIJKE WERKELIJKHEID.

Wanneer wij de Goddelijke werkelijkheid zien, dan bestaat zij voor ons op twee manieren. Wij zien haar buiten ons en we zien haar in ons. Je zoudt zeggen daar is geen verschil tussen, maar daar wij dus grijpen naar de Innerlijke Godheid, de innerlijke Goddelijke Werkelijkheid, daar bestaat een directe band die echter niet te realiseren, te erkennen is. Buiten ons bouwen wij een redelijk systeem op, een systeem waarvan ik zou willen zeggen dat het redelijk logisch en samenhangend is, maar dit systeem is weer niet bruikbaar zonder dat wij ook de Innerlijke God erbij te pas brengen.

En daar zitten we eigenlijk meteen met het grote raadsel van de mens. Wanneer ik bid, moet ik een antwoord krijgen, ja dat is waar. Maar tot wie bid ik eigenlijk. Ik bid natuurlijk tot God. Maar die God kan in veel verschillende vormen voor mij optreden. Vb. in de grote Godsamen vinden we al een heel stel verschillende aansprekingen daar heeft men het over Jahweh, Jehova, Adonai, Shedai enz. Er zijn 1001 namen a.h.w. voor God. En dan kun je wel zeggen al die namen die zeggen precies hetzelfde, maar dat is niet waar. God kun je vergelijken met Wit Licht. Het is Wit, maar alle kleuren zitten erin. Op het ogenblik dat ik mijzelf richt tot een van de kleuren dan schakel ik de rest van het Goddelijke uit. En wanneer ik de juiste kleur kies die past bij mijn bede dan krijg ik wat men wel noemt een gebedsverhooring. Wanneer ik een bezwering uitspreek en ik heb daarbij de juiste, relatie gevonden met God in en buiten mijzelf, en ik heb een beeld van de krachten die in de Goddelijke hiërarchie bestaan, dan kan ik wat doen. Maar je kunt per slot van rekening niet verwachten dat, als jij Vlaams wilt horen, Brussel Frans ineens Vlaams gaat spreken. Iemand die dat gaat verwachten daar zou je van zeggen: die is knettergek.

Maar de mensen verwachten wel dat God zonder verdere instelling receptief is voor alle waarden, en dat is niet waar. Je moet dus komen tot een persoonlijke gerichtheid. Die gerichtheid op te wekken dus, door te bidden vanuit een bepaalde overgave, bepaalde emotie. Ze is te bereiken door een kennis van de Goddelijke structuur, hoe gebrekkig die dan ook ten opzichte van de werkelijkheid moge zijn, en a.h.w. van daaruit het beeld van God te kiezen dat past bij hetgeen je begeert. Zonder meer, ja dat is maar een grote vraag of je antwoord krijgt en dat antwoord zal nooit sterk zijn. Wanneer u hier buiten gaat staan en u schreeuwt wat, dan verwaast dat in de ruimte. Wanneer u een telefoonhoorn opneemt dan spreekt u met kleine moeite over een heel grote afstand, en gericht, verstaanbaar. Wanneer ik een algemeen gebed zeg, dan klinkt dat mooi, maar sta ik in de ruimte. Er zijn zoveel waarden van het Goddelijke waar ik niets van afweet; werkingen die op mij toekomen die ik helemaal niet bedoel, waar ik geen raad mee weet. Op het ogenblik dat ik mijn eigen wil gebruik dan zal ik in mijzelf, dank zij de uiterlijke omstandigheden, dus a.h.w. de telefoon krijgen. Mijn begrip voor dat deel van het Goddelijke dat ik bereiken wil, is de leiding en de Godheid in zijn totaal, wordt dus ontvangen.

Dit is een beeld dat de waarheid sterk benadert. Nu kun je natuurlijk voor jezelf gaan denken ach, wat heb ik eraan. Ik kan met u meevoelen. Als je zegt, God geef ons vrede, dan hoor je morgen dat er weer een paar negeropperhoofden vermoord zijn, dat er een revolutie broeit in Venezuela, of dat ze hier of daar weer een staking proclameren. Dan zeg je wat heb ik eraan aan al die gebeden? De hele mensheid bidt, zegt zeker een derde deel elke dag God geef ons vrede, God geeft geen antwoord. Maar waarom? Bidden die mensen om iets specifiek? Neen die vrede van hen is een wazig begrip, is negatief. Hun vrede is een begrip van het afwezig zijn van geweld. Maar dat is niet waar. Vrede is een innerlijke status, een gemoedsrust, waardoor je de eenheid, met anderen vindt. En daarom moet je nooit beginnen met te zeggen, God geef ons allemaal vrede, want iedereen bidt om een andere vrede. Je kunt zeggen: God leer mij in mijzelf vrede te bezitten, en als je dat intens doet, krijg je dat vreemde gevoel: "hé ik ben ontspannen, een beetje uitgerust". En zo wil ik proberen om vandaag daar wat aandacht aan te wijden.

Alles wat in het Goddelijke bestaat wordt vanuit ons standpunt, dus vanuit ons denken, als mens of als geest, verdeeld in positieve en negatieve waarden. Op het ogenblik dat ik God bid om iets wat een negatieve waarde is, frustrer ik de vervulling. Dan is het dus niet mogelijk dat ik resultaten krijg omdat God voor mij alleen denkbaar is als een positieve waarde. Zoek ik een negatieve waarde, dan zal ik er dus de duistere Godheid, het duistere beeld van God

moeten bijhalen: de duivel. En dan weten we allemaal wel dat de duivel niet zo'n persoontje is met bokkehoorns en een paardenvoet die overal ronddartelt, dat is de oude God Pan die in de Christelijke mythologie aan het doordraven is. Maar er is dus een kracht die voor ons negatief is. Wanneer we iets negatiefs willen bereiken, afbraak, vernietiging, hebben we eigenlijk die kracht nodig. We kunnen dus elk probleem al vanuit 2 standpunten benaderen. Als ik zeg God geef ons vrede, verhoed het geweld, dan is dat negatief. Demonische vrede. Maar zeg ik: God geef ons vrede en maak ons bewust van het ergerlijke of niet noodzakelijk zijn van geweld, dan houdt dat een stijgend bewustzijn in, is het positief. Je zult zeggen ja maar zo precies let God niet op, ja dat is kinderpraat. Het gaat nl. helemaal niet om die God. Die God hoort alles wel. Maar wijzelf. Wij verstaan Gods antwoord alleen wanneer we afgestemd zijn. En wanneer wij iets positiefs zoeken en we vragen God iets negatiefs, dan verstaan we zijn antwoord niet en omgekeerd natuurlijk. Dan moet ik dus eigenlijk vanuit mijzelf een onderscheid gaan maken tussen de Goddelijke functie en dan moogt u dat mijnentwege doen naar uw eigen geloven. Of u daar nu heiligen stelt als vertegenwoordigers van bepaalde Goddelijke eigenschappen, of engelen of misschien allerhande wezens met eigenaardige namen, maakt geen verschil. Het gaat er niet om dat we ze juist benoemen. Het gaat er eigenlijk om dat we weten wat we zoeken. Als u zich dus zoudt richten tot Antonius, die goede vriend, maak dat ik mijn beursje vind, dan moeten we ook weten dat die Antonius ook de patroon is van de zwijnenhoeders. We moeten dus weten tot wie wij ons richten. Als ik mij richten wil tot Persac, of Gadouz of een andere grootheid uit een Kabbalistisch Pantheon. dan moet ik weten tot wie ik spreek. De naam is niet belangrijk, maar de erkenning van de eigenschappen.

Nu kun je natuurlijk gaan zeggen die bestaan helemaal niet, daar heeft u gelijk in. Al die dingen die wij aanspreken zijn waarschijnlijk geen persoonlijkheden, zoals wij ze zien. Het zijn krachten, het zijn gewoon facetten van het Goddelijke. Maar door zo'n persoonlijkheid te nemen, krijgt voor ons een bepaalde eigenschap van God, gestalte. En wanneer die gestalte eenmaal bestaat dan kunnen wij, door ons daartoe te richten, resultaten verkrijgen die, zonder dat, niet behaalbaar zijn. Vb. u bent katholiek. U bidt tot de Heilige Maagd, b.v. de moeder van smarten, u kunt haar ook zien als de goede moeder die je begeleidt en die voor je zorgt. De maagd Maria heeft dus al heel veel aangezichten. En nu ga je dus naar die Maagd Maria toe om haar bemiddeling in te roepen, waarom ga je dan b.v. naar Fatima of naar Lourdes of naar een bepaalde kerk waarom neem je een voorstelling van Maria met Kind, waarom? Omdat je daardoor een beeld krijgt, niet van Maria dat is maar secondair, maar van een gemoedsgesteldheid, ik doe een beroep op iets in God en door het beeld omschrijf ik het. Dan hoeven we helemaal niet te zeggen dat Maria Goddelijk is of lichamelijk ten hemel opgenomen. Daar hoeven we niet over te vechten dat kan ons koud laten. Wat belangrijk is voor ons, is dat we contact krijgen met het Goddelijke.

Volgende punt, naarmate mijn "ik" ontwikkeld is, zal het in staat zijn om meer krachten van het Goddelijke a.h.w. van elkaar te onderscheiden. Een eenvoudig mens bidt tot natuurgoden.

Hij ziet er wel veel, maar dat zijn alleen verschijnselen, hij ziet geen relatie ertussen. Komt het bewustzijn iets verder dan zie je achter die natuurkrachten, die nog steeds Goden of uitingen van Goden blijven, een soort oergodheid, ook weer omringd door een hofhouding, die in feite de functies van die Godheid uitdrukt. Ga je nog verder dan kom je tot wat wij noemen het Monotheïsme. Een soort ééngodendom, dat ééngodendom sluit dus God overal uit. God bestaat daar, niet hier. In deze tijd krijg je dus de strijd van het monotheïsme tegen het pantheïsme b.v. God kan niet in alle dingen zijn en vereerd worden. Dat is kolder zeggen ze. Het is natuurlijk niet waar, want in alles is God. Hij is de instandhouder, hij is de levende Kracht. Wij kunnen dus in alle dingen God terugvinden. Maar nu wordt het bewustzijn weer groter, en nu gaan we zien er is wel één God, maar die ene God heeft zoveel facetten dit ik mij tenminste moet beroepen op één van de verschillende stralen of krachten. Ik zie deze als een soort gedelegeerde macht op de Godheid, uitgedrukt meestal via een bepaalde persoonlijkheid, maar het kan ook zijn via een kleur. Ben je zover, dan komt de volgende stap. Dan ga je erkennen dat tussen die hoofdfasen die je zag, er nog veel meer zijn. En omdat nu een beetje mystiekerig te zeggen, dan ontdek je dat alle hoofdkrachten dus, die wij in het Goddelijke erkennen, gezamenlijk de letters zijn van het verloren woord, het woord van de eerste scheppingsdag, de werkelijke naam Gods. Dat is weer erg ingewikkeld gezegd, maar je leert God kennen, door zijn verschillende facetten te leren kennen. Je kunt leren lezen, wanneer je letters geleerd hebt. Eert lettertjes leren en dan lettergrepen, en dan komt er misschien een ogenblik dat je een hele zin kunt overzien. Op diezelfde manier moet de mens

dus naar God toewerken. En hij moet gelijktijdig de Goddelijke functie in zichzelf gaan beseffen.

Nu een stukje praktijk. Wanneer ik mijzelf instel op een bepaald beeld en ik erken dat als deel van het Goddelijke, dan doe ik hiermede een beroep op de Goddelijke Kracht in deze speciale functie. Wanneer mijn concentratie op dit punt, of deze voorstelling volledig is, zal ik, doordat de rest van de wereld buitengesloten is, het antwoord Gods volledig in mijzelf vernemen. Het antwoord kan dus een kracht zijn, een gebeurtenis een boodschap, of alleen een gevoel, dat ligt aan je vraag en aan de instelling van je eigen persoonlijkheid. Nu weten we allemaal wel, dat die hele indeling van Goddelijke Werkelijkheid met pulserende bron, gespiegeld door de maagd met daarbuiten de wereld van de archetypes, dat dat een voorstelling is. Maar ik moet weten dat er dingen zijn in God, die ik niet bereiken kan. Het menselijk besef is niet groot genoeg om het totaal Goddelijke te beseffen, te omvamen. Ik moet als mens altijd uitgaan van de menselijke waarde. Je moogt dus nog zo'n goeie dierenbeschermmer zijn, maar je moogt nooit proberen om de dieren te bevoordelen boven de mensen. Je moet niet proberen te denken als een paard wanneer je mens bent. Je bent mens, dat is de begrenzing van je wezen, maar ook van je vermogen op God een beroep te doen. En dan vloeit daar weer uit voort dat alle, zelfs de meest eenvoudige dingen in het menselijk leven, die inherent zijn, dus direct dwingend verbonden zijn aan het menselijk bestaan, een afstemmingswaarde hebben ten opzichte van het Goddelijke en door de mens gebruikt kunnen worden om een antwoord uit het Goddelijke te verkrijgen.

1. Al datgene wat ik doe, met geheel mijn persoonlijkheid en het Goddelijke erkennende in mijn actie, zal voor mij een direct contact met het Goddelijke uitmaken.
2. Elk besef dat ik bezit, met uitsluiting van het egoïstische, als een soortoffer voor het Goddelijke wordt gebracht, zal verrijkt terugkeren. Denk nu niet dat dit magische regels zijn. U kunt het in het evangelie lezen. Als u niet wordt als deze kinderen voorwaar ik zeg u ge zult niet ingaan tot het Koninkrijk der Hemelen.
3. Wanneer ik in het eenvoudigste van mijn eigen leven, zonder speciale begeerte of angst, bij voorkeur, God erken en zijn Wil tracht te kennen, zal ik zijn Wil kennen. Het te dus niet zo ik ken Gods Wil en ik ga die doen, neen ik handel en ik tracht daarbij naar beste weten Gods wil te doen, en dan wordt de werkelijke Wil Gods, mij geopenbaard. Ook bijbels. Denk maar aan het offer van Isaac, daar was een ramp voor in de plaats. Abraham wist het niet, maar hij wilde, wat hij dacht Gods Wil te zijn volbrengen. Doordat hij dit deed, kreeg hij een ander inzicht in Gods Wil en in de werkelijkheid en dat was beter voor hem dan wanneer hij had geprobeerd te marchanderen. Dan had hij nooit meer vrede met God gekend. Begrijpt u? Op deze manier bouw je vanzelf contacten op en kom je tot het volgende punt.
4. Indien ik een bepaalde kracht of gave in God eenmaal heb gevonden, zal ik moeten trachten dit steeds weer te herhalen tot dit contact met het Goddelijke door mij a.h.w. regelmatig en als gewoonte, bereikbaar is. Hij die veel tegelijk wil doen, doet niets. Hij die één ding ten volle zoekt te doen in een menselijk leven zelfs veel kunnen bereiken.
5. Doordat wij in wezen eenzijdig het Goddelijke beseffen, en de kracht van het Goddelijke in ons waarmaken, kunnen wij de tekorten die bij anderen bestaan aanvullen, naarmate wij meer in onszelf besef hebben van het Goddelijke en anderen dit eveneens bezitten, zullen wij gezamenlijk een groter deel van de Goddelijke Werkelijkheid onmiddellijk tastbaar en kenbaar kunnen maken. B.v. Er is iemand die krijgt als gave het vermogen tot hypnotiseren, Er is een ander die krijgt als gave b.v. magnetiseren, een ander wordt helderziend, weer een ander is supersensitief voor hetgeen er in de weefsels gebeurt. Nu gaan die samen werken. Die kunnen gezamenlijk een perfecte operatie uitvoeren omdat de hypnotiseur de pijn kan bedwingen, maar gelijktijdig bepaalde lichamelijke functies kan regelen, de helderziende tevoren kan waarschuwen waar complexiteiten optreden, de magnetiseur de levenskracht kan versterken en de sensitieve persoon in de operatie met een minimum aan schade, en een minimum aan tijd een maximum van noodzakelijk resultaat bereiken kan. Maar als we dat op een ander niveau gaan stellen dan wordt het natuurlijk weer abstracter. Stel dat een van u de Goddelijke Liefde beseft. Een ander beseft de Goddelijke Rechtvaardigheid, weer een ander voelt in zich de representatie

van de Goddelijke Almacht zeer sterk enz. Wanneer elk op zijn wijze zijn God verkondigt en verdedigt, dan krijgen we allen maar strijd. Dan wordt Gods Rechtvaardigheid de God van toorn en wraak, gesteld tegenover de God van Liefde? Maar wanneer wij beseffen dat wij elkander aanvullen dan wordt het heel wat anders, dan zien wij dat de rechtvaardigheid en de liefde gezamenlijk optreden, en we krijgen een resultaat, dat u dan misschien oorzaak en gevolg zou kunnen noemen, dat past bij ons innerlijk beeld van God en dat gelijktijdig voor ons een nieuwe bewustwording mogelijk maakt. Maar de kern van de zaak is bewustwording. Je kunt natuurlijk zeggen; ach wij willen graag mensen genezen: Natuurlijk u kunt mensen genezen wanneer u de juiste afstemming vindt en op uw patiënt en op God. Wanneer je jezelf beschouwt als een soort zender, die een internationaal programma op de ene golflengte opvangt en op de andere golflengte afgeeft en in beide gevallen dus precies afgestemd is zowel op bron als op ontvanger, dan kunt u wat bereiken. Maar is dat genezen op zichzelf eigenlijk belangrijk? Zolang dat instinctief gaat is het erg mooi. Maar pas wanneer het een bewuste actie wordt, wanneer je weet wat er gebeurt, wanneer je weet hoe je het doen moet, dan is het een beheerste functie.

Dat is heel erg belangrijk. Er bestaan dus ook in alle geestelijke gaven en ontwikkelingen, positieve en negatieve aspecten. Zo kennen wij b.v. de trance als een negatief aspect de roes, de bewusteloosheid, de absolute overgave van het onbekende; negatief. We kennen haar ook positief als de bewuste afstemming, het bewust zoeken, de bewuste uittreding. En tussen die 2 vormen ligt een hemelsbreed verschil. Wanneer u geneest alleen maar uit een soort instinct zonder meer, dan is het erg mooi voor uw patiënten, maar het betekent dat u nooit zeker zult zijn van uw resultaten. Het betekent dat u nooit precies weet waarom u doet wat u doet. De beheerste die weet, die ziet een mens, en zegt die kan ik genezen, die kan ik niet genezen. En wanneer je naar iemand toegaat dan kijkt hij en dan weet hij: die middelen, of die methode is de juiste en geen andere. En dat nu, is een kwestie van bewustzijn. Om dat bewustzijn dus te verwerven, moet je dat abstrakterige, dat een beetje vreemde en wazige kennen.

Wanneer ik God zoek en ik weet welke eigenschappen God heeft, hij heeft er natuurlijk meer, maar een paar ken ik er, en ik omschrijf die eigenschap voor mijzelf, dan is er in mij een weten. Nu denk ik misschien dat ik mij richt tot die God buiten, maar wat doe ik in feite? In mijn eigen bewustzijn ga ik een deel van de Godheid, die ook in mij is helder, duidelijk maken. Ik bouw a.h.w. een altaar waarop die God kan neerdalen. Het denkbeeld is een ark waarin de geest Gods kan rusten. Ik word dus bezielde door het deel van het Goddelijke waarvan ik zij een beeld bouw. Dat is nog niet genoeg. want je kunt een hele hoop mooie beelden in jezelf hebben, maar je moet er ook naar handelen. De meeste mensen maken juist daar weer het typisch voorbehoud. Je zegt dus niet dit is Gods waarheid dus basta en zo gebeurt het. Je zegt, ja dat is een waarheid die ik besef. Natuurlijk kunnen wij dit als mensen niet helemaal in toepassing brengen, neen dat zou te gek zijn, dat gaat tegen allerhande opvattingen en regels in. Ik zou last kunnen krijgen. Wanneer dat niet lastig zou zijn dan zou ik het natuurlijk wel doen maar nu kan dat nog niet. En dan zijn er sommige mensen zo verwaand dat ze er achter aan zeggen; want de wereld is hiervoor niet rijp. Ze bedoelen eigenlijk ik ben er zelf niet rijp voor. Wanneer ik uitga van een Goddelijke Kracht of wet, dan is dit de superieure wet. Er is geen hogere dan die van God. Er is geen macht groter dan die van God. Wanneer ik die Goddelijke Wet vervul, dan zal al wat er gebeurt uiteindelijk belangrijk zijn, en het zal uiteindelijk goed zijn. Ook wanneer je dat als mens niet helemaal kunt berekenen. Ja dat is weer een heerlijke uitvlucht hé. Maar misschien mag ik een paar ingewikkelde termen gebruiken.

Je hebt de gewone tijd. Die gewone tijd is een stroom zo, zeg nu dat we een boventijd of een kosmische tijd hebben die door de stroming heengaat die de doorsnede vormt. Wanneer ik reken in de termen van de tijd alleen, dan reken ik in waarden van oorzaak en gevolg en dan is de menselijke redenering volledig aanvaardbaar, maar ze past ook alleen op de menselijke beleving. Maar God is niet in één deel van de tijd. In mijn persoonlijke tijd alleen, God is het leven dat in deze boventijd of kosmische tijd, in de hele tijdsstroom aanwezig is. Daarom moet mijn bewustzijn zich uit het ego losmaken en een zo groot mogelijk deel van die tijdsgeest, het wezen van het heden beseffen. Hoe groter het deel van het heden is dat ik besef, hoe juister ik Gods Wil Gods Wet zoals ze in mij bestaan kan beoordelen en hoe minder ik aan zijn persoonlijke waarderingen gebonden ben bij de verwezenlijking ervan.

Elke mens die op deze wijze de Goddelijke Krachten in zich draagt, vanuit zich openbaart, is gelijktijdig zijn eigen ik en dat ik dat leeft nog steeds in oorzaak en gevolg en hij is een deel van een totaliteit die van oorzaak en gevolg ontheven is, omdat het totaal van de oorzaken en gevolgen in een moment van de tijdsstroom altijd een evenwichtig, dus een neutraliserend geheel is.

Dan krijg je aan de ene kant het innerlijk leven dat kosmisch wordt, aan de andere kant de uiterlijkheden die menselijk blijven, Jezus was de grootste geest die vele eeuwen lang op aarde is geweest. Die Jezus was ergens representant van de Christus, hij was God op aarde, in zekere zin, maar geloof u nu werkelijk dat toen hij op de bruiloft van Kana een glaasje mee had gedronken, dat hij niet naar de waterplaats hoefde? Dat was weer een ander deel, de lichamelijke Christus, die men dan liefst vergeet natuurlijk, was een gewoon man, met alle gevolgen van dien en als Jezus op de verkeerde sandalen had gelopen had hij rustig blaren op zijn voeten. Ook wanneer hij diezelfde dag een bergrede had gehouden of wonderen had gedaan. Je kunt niet de totale perfectie krijgen en een persoonlijkheid blijven. Maar je kunt wel als persoonlijkheid, als ikheid leven, met alle oorzaak en gevolg daarin en gelijktijdig representeren een zo groot mogelijk doorsnede a.h.w. van de tijdsstroom representerende een geheel. Zonder nu direct kerkelijk te worden, maar wanneer ik zeg, Jezus is het lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt, ja dan moet ik dat ook interpreteren maar dan heb ik daar iets wat ergens waar is. Jezus is het offer voor de gehele mensheid, in zekere zin, maar Jezus is ook de mens Jezus die sterft en opstaat. Wanneer ik die twee wil vereenzelvigen dan kom Ik tot een ideaal beeld dat onbereikbaar is. Wanneer ik die twee apart ga nemen dan kan ik aan de ene kant zien, de lichtende kracht waarvan Jezus de drager is op aarde, en aan de andere kant de mens Jezus met zijn menselijke eigenschappen.

Nu nam ik een vb. dat erg bekend en erg hoog is, maar zo gaat het ook met u. U kunt in het aanvoelen van het geheel in het aanvoelen van de facetten hen het Goddelijke die belangrijk zijn, misschien een zieke genezen van een verlamming en op hetzelfde ogenblik buikpijn hebben omdat u een pint te koud bier hebt gedronken. Het een sluit het ander niet uit, die twee dingen lopen parallel. En als u dit ook begrijpt dan gaan we even opsommen.

1. Wanneer ik een bepaald effect wil bereiken; of een bepaald contact met het Goddelijke voor mijzelf waar wil maken, ik wil dus antwoord, reactie uit het Goddelijke hebben, dan zal ik mij moeten richten tot dat deel van het Goddelijke, zo nauwkeurig mogelijk in mijn bewustzijn omschreven, dat voor mij het begeerde of de begeerde mogelijkheid representeert.
2. Dit beeld van het Goddelijke zal ik over het algemeen zien als buiten mij staand, of levend. De werkelijkheid van het Goddelijke is een innerlijk mij afstemmen. Wanneer ik mij daarbij sterk van mijzelf en mijn eigen belangen bewust blijf, ze ik de afstemming sterk verzwakken en daarmee ook de mogelijke resultaten.
3. Ik ben en blijf mijzelf, ik kan dus niet aan mijzelf onttrekt worden en bv. God worden, al is het maar voor een kort ogenblik. Ik ben en ik blijf Pierke Jansen en gelijktijdig kan ik naast deze persoonlijkheid die ik dus behoud, een Goddelijke Kracht representeren op een zeer bepaald terrein. De handelingen van de Heer Pierke Jansen zullen dan zijn: handelingen: die uitdrukking geven aan het kosmisch wezen dat zich daarin openbaart. Maar de gevolgen van die handelingen vallen terug op Heer Pierke Jansen niet op het geheel.

De dingen die u denkt, omtrent uzelf en omtrent anderen, bent u geneigd waar te maken. Probeer daarom en ten aanzien van uzelf en ten aanzien van anderen alleen positief te denken dan maakt u in ieder geval voor uzelf steeds betere dingen waar. Dan moet je nooit een beroep doen op anderen. God ik wil deze mens helpen, God geef me de kracht om die mens te helpen, vrienden uit de geest help deze mens. Fout. Die vrienden uit de geest doen het misschien wel, maar dat heeft u afgeschoven, u staat ineens buiten God uw kracht is in mij. God help mij uw kracht te vinden. God uit uw kracht help ik, dat is de juiste weg. Ik kan bv. zeggen St. Antonius beste vriend vindt mijn beurs voor me. Ga ik zelf zoeken en zeg ik dat gebedje dan is het helemaal niet zeker dat er een Antonius is die me komt helpen om het te vinden, maar dan zal ik door mijn instelling een grotere kans hebben om het te vinden en naarmate mijn vertrouwen groter is dat ik het zal vinden wordt ook de mogelijkheid van het feitelijk vinden groter. Hoe meer ik van mijn actie, van mijn streven, ja van mijn poging tot

bewustwording, afschuif op anderen, hetzij door hun gezag te stellen boven mijn eigen beperkte weten, hetzij op een andere manier, hoe minder ik persoonlijk bereik. De kern van alle dingen, ook van gaven, van helderziendheid van genezing van de mogelijkheid om te werken met een pendel of wat anders, is uiteindelijk gelegen in uw eigen bewustzijn. Niet in uw redelijk denkvermogen, maar in uw innerlijk bewustzijn. Innerlijk bewustzijn + de afstelling op een bepaald deel van het Goddelijke brengt u tot een tijdelijke openbaring in uzelf van facetten van de Goddelijke kracht, die ook in u leeft.

Nu volgt in zekere zin een grap en toch te het een grote ernstige waarheid. Wanneer wij hier zo bij u komen nemen wij die aura waar. En nou het hele gekke. Er zijn er onder u die zich zeer verstandig achten en er zijn er een paar bij die mij doen denken aan een "stroboscopisch" licht, het flinkt wel voortdurend maar het maakt eigenlijk niets zichtbaar, omdat het hier niet van toepassing is. Er zijn er anderen bij, die noemt men misschien heel eenvoudig, maar die voelen iets ze begrijpen geen pest van hetgeen hier gezegd wordt, maar het gekke is, ze absorberen het en ze zetten het om, ze maken er een eigen product van. En nu iets waar u ook eens moet aan denken. Een bij die gaat van bloem tot bloem, neemt de nectar op, zet het om, ze maakt er een eigen product van, was en honing. Op dezelfde manier moet u, uit datgene wat hier gezegd wordt, zelf puren. Dat ligt niet in de eerste plaats aan datgene wat u nu allemaal redelijk begrepen hebt, kunt herhalen en verklaren. Het ligt aan datgene wat u als gevolg van hetgeen u gehoord hebt, voor uzelf produceert. De grootste grap eigenlijk van alles is het gezag. Wij hebben hier op 't ogenblik gezag. U luistert naar ons voor een groot gedeelte omdat we nu toevallig uit de geest zijn. Waar of niet? Als hier een doodgewone man of vrouw stond te praten, dan zoudt u ineens een hele hoop kritiek of argumenten hebben. U probeert dus a.h.w. uzelf een beetje weg te praten. U neemt het onzichtbare van de spreker hier, in de plaats van de persoonlijke reactie hierop. En de grootste grap van het hele geval nu is dat degene die het meest worstelen met de materie, en vaak ook met de spreker de beste resultaten hebben. Weet u waarom? De anderen die zeggen o het regent, ze staan daar in hun regenjas, ze laten het water afdruipe en zeggen wat is het goed! En degenen die worstelen die zeggen, ik moet analyseren wat het is, die vangen het water op. Wanneer de anderen dan al lang droog staan, dan hebben de laatsten nog water om te drinken. Dit eens overwegen, kan belangrijk zijn. Elk systeem, elke filosofie. elk geloof, geen één uitgezonderd, heeft hiaten, spreekt zichzelf ergens tegen. Moet je goed onthouden. Als je er naar zoekt, vindt je overal hiaten, tegenspraak de onvolledigheid. De mens die zich baseert op datgene dat hij leert alleen zal dus altijd ergens vastlopen op die tegenspraken op de hiaten en het onverklaarbare. Pas wanneer hij in zichzelf een persoonlijke overbrugging maakt, vormt hij het systeem, de filosofie, het geloof om, tot iets dat concreet is, dat werkelijk is.

We hebben hier nog wel eens een aanval gedaan op het Christendom. Niet op het Christendom als leer, maar op de praktijken van de Christenen. Maar is het eigenlijk geen grote kolder dat een leer, die alleen op liefde voor het leven, voor de mensheid is gebaseerd, op een jezelf offeren op het altaar der mensheid, dat die er over moet gaan debatteren of een pil nu wel of niet geoorloofd is? Is het geen waanzin dat die mensen erover moeten gaan praten of ze nu wel of niet met de communisten zouden kunnen spreken? 't Heeft misschien niets met het Christendom te maken, maar het klopt niet, er zijn strijdigheden. Gaan wij de theologie na, dan vinden wij overal strijdigheden. En zeggen we: waarom interpreteer je het woord van Jezus uit het evangelie het ene moment zo, en het andere moment zo? Er kan maar één interpretatie de juiste zijn. Filosofie is precies hetzelfde en dat is hier ook. Natuurlijk zult u hier ook wel eens iets horen dat een beetje in tegenspraak lijkt met het andere. Maar wat in nu de kern van alles? Wanneer je nu al die tegenspraken eens probeert op te lossen, dan kom je tot de conclusie dat er werkelijk één waarheid is die voor jou bestaat. Het is ook beter voor jezelf één waarheid te bezitten, hoe beperkt dan ook, waar je je hele wezen, je hele leven voor wil inzetten, omdat het niet anders kan, dan dat je 100.000 systemen kent. Elk systeem op zichzelf is waardeloos. Alle systemen bij elkaar, zijn alleen maar een aanduidingen van de richting, waarin de werkelijke bewustwording van de mens zou moeten gaan. Maar de mens die de tegenstellingen in één of meerdere systemen eenmaal overbrugt, heeft inzicht in de werkelijke betekenis en waarde van alle systemen, maar ook in zijn eigen werkelijkheid. Daar is nu geloof ik een punt waar u eens even mag over nadenken.

Er zijn mensen die zeggen. wij willen spiritistische fenomenen zien, natuurlijk, kan ik best begrijpen. Misschien brengt u wel eens een materialisatie tot stand. Maar wat heeft u daarmee bereikt? Niets! Je kunt het nog een keer doen. Je kunt het herhalen, je kunt zeggen het is toch

eens een keer goed gegaan. U heeft dus voor uzelf bewezen dat het mogelijk was, meer niet. Maar hoe is het mogelijk? Hoe moet uzelf leven, denken, instellen om die mogelijkheid voortdurend, werkelijk te maken? Bewustwording is niet een kwestie van nu en dan eens even een klein lichtflitsen het is het Goddelijk licht dat sterk in je brandt, dat voortdurend in je brandt. En dan is methode pas belangrijk wanneer wij innerlijk weten hoe het resultaat te bereiken en niet anders.

1. Zolang een geloof een stelsel van geloofswaarde is, is het waardeloos. Zodra een geloof de kracht wordt waaruit je leeft, bezit het een Goddelijke waarde die in de termen van het geloof niet uitdrukbaar is.
2. Kracht. Elke mens bezit de kracht die hij van node heeft op het ogenblik dat hij vergeet deze kracht niet te bezitten. Wij bezitten de Goddelijke macht en de Goddelijke werkelijkheid in onszelf op het ogenblik dat wij vergeten dat wij beperkte wezens zijn. Zelfvergetelheid voert tot uitdrukking van de eeuwige macht door het ik.
3. Bewustzijn. Bewustzijn is de kern van een innerlijke harmonie met Hogere waarden. Omkleedt met voor het ik aanvaardbare formuleringen. Niet meer en niet minder.
4. Geestelijk streven is niet de geest afzonderen van de materie om in de geest datgene te bereiken dat materieel niet bereikbaar schijnt, maar in de geest de mogelijkheden erkennen die met het geheel van het wezen, de stof inclusief, tot uitdrukking kunnen worden gebracht en waarvan het geheel een voortdurende vergroting van besef in het ik teweegbrengt.